

Mediji i informiranje

Sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 156/19
U Luxembourg 12. prosinca 2019.

Presude u spojenim predmetima C-566/19 PPU Državno odvjetništvo Velikog Vojvodstva Luksemburga i C-626/19 PPU Openbaar Ministerie te u predmetima C-625/19 PPU i C-627/19 PPU Openbaar Ministerie

Sud smatra da francusko, švedsko i belgijsko državno odvjetništvo ispunjavaju zahtjeve za izdavanje europskog uhidbenog naloga i, također, pojašnjava opseg sudske zaštite na koju imaju pravo osobe na koje se taj nalog odnosi

U presudama Glavno državno odvjetništvo Velikog Vojvodstva Luksemburga i Openbaar Ministerie (Državna odvjetništva u Lyonu i Toursu) (C-566/19 PPU i C-626/19 PPU), Openbaar Ministerie (Švedsko državno odvjetništvo) (C-625/19 PPU) i Openbaar Ministerie (Državni odvjetnik pri sudu u Bruxellesu, Belgija) (C-627/19 PPU) donesenima 12. prosinca 2019., u okviru hitnog postupka, Sud je dopunio svoju nedavnu sudsku praksu¹, o Okvirnoj odluci 2002/584 o europskom uhidbenom nalogu² donoseći informacije o zahtjevima za neovisnošću „pravosudnog tijela koje izdaje [europski] uhidbeni nalog” i o zahtjevu djelotvorne sudske zaštite, koji mora biti osiguran osobama koje su predmet takvog uhidbenog naloga.

U glavnim postupcima, europske uhidbene naloge izdali su francusko (predmeti C-566/19 PPU i C-626/19 PPU), švedsko (predmet C-625/19 PPU) i belgijsko (predmet C-627/19 PPU) državno odvjetništvo radi kaznenog progona, u trima prvim slučajevima i, radi izvršenja kazne, u potonjem slučaju. Postavilo se pitanje njihova izvršenja, koje je osobito ovisilo o tome imaju li ta državna odvjetništva svojstvo „pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog”.

Sud je prvo ispitao uživa li francusko državno odvjetništvo na temelju svojeg položaja dovoljno jamstvo neovisnosti za izdavanje europskih uhidbenih naloga i presudio da je tomu tako.

Sud je pri donošenju tog zaključka najprije podsjetio da pojam „pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog” može obuhvatiti tijela države članice koja sudjeluju u kaznenom sudovanju i djeluju neovisno, a da nisu suci ili sudovi. Potonji uvjet pretpostavlja postojanje pravila koja se odnose na pravni položaj i ustrojstvo, koja mogu jamčiti da tijela o kojima je riječ u okviru donošenja odluke o izdavanju uhidbenog naloga nisu izložena nikakvom riziku podređenosti nalogima ili pojedinačnim uputama izvršne vlasti.

Kad je riječ o francuskim državnim odvjetnicima, prema mišljenju Suda, podneseni su dokazi dovoljni da pokažu da oni imaju ovlast neovisno ocijeniti, osobito u odnosu na izvršnu vlast, nužnost izdavanja europskog uhidbenog naloga i njegovu proporcionalnost te da tu ovlast izvršavaju objektivno, uzimajući u obzir sve dokaze koji idu na teret osobi o kojoj je riječ kao i one koji joj idu u korist. Njihovu neovisnost ne dovodi u pitanje to što su zaduženi za kazneni progon, ni to što im ministar pravosuđa može dati opće upute iz područja kaznene politike, ni to što se nalaze pod vodstvom i nadzorom hijerarhijski nadređenih osoba, koje su i same članovi državnog odvjetništva, te stoga moraju slijediti upute potonjih.

¹ Vidjeti osobito presude od 27. svibnja 2019., OG i PI (Državna odvjetništva u Lübecku i Zwickauu) ([C-508/18 i C-82/19 PPU](#)), od 27. svibnja 2019., PF (Glavni državni odvjetnik Litve) ([C-509/18](#)) (vidjeti [CP br. 68/19](#)), i od 9. listopada 2019., NJ (Državno odvjetništvo u Beču) ([C-489/19 PPU](#)).

² Okvirna odluka Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica – Izjave određenih država članica u vezi s donošenjem Okvirne odluke (SL 2002., L 190, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 83.).

Kao drugo, Sud je pojasnio zahtjev iz svoje novije sudske prakse u skladu s kojom u odnosu na odluku o izdavanju europskog uhidbenog naloga, kada ju je donijelo tijelo koje sudjeluje u sudovanju, a pritom nije sud, u državi članici koja izdaje uhidbeni nalog mora biti dopušten pravni lijek koji u potpunosti ispunjava zahtjeve djelotvorne sudske zaštite.

Prvo, Sud je istaknuo da postojanje takvog pravnog lijeka nije uvjet da bi tijelo imalo svojstvo „pravosudnog tijela koje izdaje uhidbeni nalog”.

Drugo, Sud je naveo da bi države članice trebale osigurati da njihovi pravni poreci djelotvorno jamče potrebnu razinu sudske zaštite putem postupovnih pravila koja primjenjuju i koja se mogu razlikovati od jednog sustava do drugoga. Uspostava zasebnog pravnog lijeka protiv odluke o izdavanju europskog uhidbenog naloga samo je jedna od mogućnosti. Stoga je Sud presudio da su zahtjevi koji se odnose na djelotvornu sudsku zaštitu na koju ima pravo osoba protiv koje je tijelo koje nije sud radi kaznenog progona izdalo europski uhidbeni nalog, ispunjeni ako je u državi članici koja izdaje uhidbeni nalog predviđen sudski nadzor pretpostavki za izdavanje takvog naloga i, osobito, njegove proporcionalnosti.

U ovom slučaju, francuski i švedski sustav ispunjavaju te zahtjeve, s obzirom na to da se na temelju nacionalnih postupovnih pravila može utvrditi da proporcionalnost odluke državnog odvjetništva o izdavanju europskog uhidbenog naloga može biti predmet sudskog nadzora prije ili istodobno sa njezinim donošenjem, ali i kasnije. Konkretno, takvu ocjenu prethodno izvršava sud koji donosi nacionalnu odluku na kojoj se zatim može temeljiti europski uhidbeni nalog.

U slučajevima kada je državno odvjetništvo izdalo europski uhidbeni nalog ne radi kaznenog progona, već radi izvršenja kazne zatvora koja je izrečena pravomoćnom presudom, Sud smatra da ni tada zahtjevi djelotvorne sudske zaštite ne podrazumijevaju da bude predviđen zasebni pravni lijek protiv odluke državnog odvjetništva. Belgijski sustav, koji ne predviđa takav pravni lijek, stoga također ispunjava te zahtjeve. U tom pogledu, Sud je istaknuo da kad je cilj europskog uhidbenog naloga izvršenje kazne, sudski je nadzor ostvaren izvršivom presudom na kojoj se temelji taj uhidbeni nalog. Naime, pravosudno tijelo izvršenja može pretpostaviti da je odluka o izdavanju takvog naloga donesena nakon sudskog postupka u kojem je traženoj osobi bila zajamčena zaštita njezinih temeljnih prava. Osim toga, proporcionalnost tog uhidbenog naloga također proizlazi iz izrečene osude, s obzirom na to da okvirna odluka o europskom uhidbenom nalogu predviđa da se ta osuda treba sastojati od kazne zatvora ili mjere oduzimanja slobode u trajanju od najmanje četiri mjeseca.

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da u okviru postupka koji se pred njima vodi upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293